

Микола Петрович Трублаїні

Оповідання про Далеку Північ

Я знаю, про яких героїв мені писати. Але передо мною стоїть завдання так про них написати, аби мої юні читачі, читаючи про цих героїв, самі ставали схожими на них, проймались їх сміливістю, відвагою, відданістю справі соціалістичного будівництва. Моя мета — запалити юних читачів бажанням стати дослідниками Арктики, моряками, що не побояться штормів, авіаторами, що зуміють повести літаки на тисячокілометрові віддалі, інженерами і вченими, що дізнаються про всі таємниці природи і переможуть усі стихії..

Микола Трублаїні

Погонич блакитного кита

ВІТЕР З МОРЯ

Вітер дув з моря. Він був сили надзвичайної. Люди не встоювали на ногах. Величезні хвилі заливали берег. Море булькотіло, наче окріп. До самого обрію пінилось воно. Величезні водяні вали котились морем, такі довгі, що, здавалось, краю їм нема. А заввишки — з найвищий будинок.

На морі лютував шторм.

Ніхто з людей бухти Ногая не пам'ятав такого шторму. В бухті жили люди, які називаються чукчі. Бухта Ногая — це далеко на Півночі. Це на березі Берінгового моря.

Вісім яранг — невеликих землянок, укритих звірячими шкурами, — стояли на горбистому березі.

З крайньої яранги вийшов Темар. Це хлопчина-чукча. Йому тринадцять років. Але виглядить він дуже малим. Низенький — наче років десяти. Одяг у нього з оленячих та нерп'ячих шкур. На голові скуйовджена довга чуприна. Шапки він не носив.

Темар ішов до моря. Йому було важко йти проти вітру.

Хлопчина нагинався, йшов уперед, позирав на бухту. В бухті хвилювання було не таке сильне, як на морі. Але й тут уставали високі хвилі.

В морі Темар помітив пароплав. Вітром його зносило до берега, високі хвилі сягали палуби. Темар захвилювався, спостерігаючи боротьбу пароплава із хвилями. Він знав, що хвилі можуть ударити пароплав об берег, і передчував його неминучу загибель.

Страх за пароплав і людей стиснув серце.

ЧОВЕН НА ХВИЛЯХ

Єдиний порятунок для пароплава, — коли б йому вдалось увійти до бухти. Але це нелегко. Треба знати, як туди зайти. В тому проході багато каміння під водою. Хто не знає того шляху, то нехай не заходить. Найменша необережність, і пароплав розіб'ється об каміння.

Темар знає, як туди пройти. Але як показати той шлях людям на пароплаві?

А хвилі щораз сильніше кидають пароплав. Треба щось робити. Темар біжить до бухти. Щоб легше було бігти, розстібає шкіряну куртку. Бере руками за поли і розставляє проти вітру. Вітер надимає поли, наче вітрила, підіймає Темара над землею. Хлопець од страху тільки «ухнув» і випустив поли. А вітер уже переніс його до місця, де в бухті на піщаному березі лежать човни. Старший брат Темарів, Рультен, бачив, як вітер поніс хлопця. Перелякався Рультен. Закричав. Побіг доганяти Темара. А Темар уже став на ноги. Швиденько зіпхнув човен у воду. Човен легенький, зроблений з моржевої шкіри.

Добіг Рультен до берега. Бачить — Темара з човном високо хвилі підіймають. Темар веслами воду загібає.

«Що сталося з Темаром?» — питає сам себе переляканий Рультен.

Темар щосили гребе веслами. Переборює хвилі і вітер. Впливає з бухти в море. А навколо шторм лютує. Вітер свистить, гуде. Хвилі шумлять. Човен то в яму водяну провалиться, то високо на водяну гору підійметься. З пароплава побачили човен. Кричить їм Темар:

— За мною пливіть, сюди курс тримайте!

Та вітер такий, що нічого не чути. Тоді Темар свою куртку на весло підняв. Давай махати. Зрозуміли на пароплаві. Повернув рульовий кермо, і пароплав почав крізь хвилі пробиратись за човном. А Темар назад у бухту поплив. Пливе — за собою пароплав веде.

ЧОГО ШУКАЄ «МОРСЬКИЙ КІНЬ»

Пароплав стояв у бухті. Тут було безпечне місце. Навколишні гори і скелі захищали од шторму. Пароплав називався «Морський кінь».

Двоє людей з'їхали з пароплава на берег. А там уже зібрався натовп чукчів. У натовпі Рультен лаяв Темара:

— Поганий хлопчисько! Ти ж загинути міг!

— Але я пароплав врятував, — виправдувався Темар.

Люди з пароплава підійшли до чукчів. Вони поздоровкались, один спитав:

— Кому ми повинні дякувати? Хто це був нам

за лоцмана і врятував нас?

— Це Темар, хоробрий Темар, — загомоніли навколо.

— А хто ж цей Темар? — спитав один з новоприбулих. Він був старший за свого товариша. — Я хочу потиснути йому руку.

А Темар, зняковівши та трохи злякавшись чужих людей, сховався у натовпі.

Рультен виштовхнув його з натовпу наперед.

— Оце ваш рятівник! — сказав Рультен, показуючи на брата.

Здивувались прибулі з пароплава, що такий малий хлопець їх врятував. Міцно стиснули Темарові руку.

— Я, — сказав старіший, — капітан цього пароплава. А це мій товариш, зоолог. Прибули ми в Берінгове море, щоб піймати живого кита Але чи вдасться нам це — не знаю.

— Вдасться, — впевнено заявив зоолог, що досі мовчав. Поклавши руку на плече Темарові, він звернувся до чукчів: — А чи не бачили ви близько китів?

Чукчі здивовано дивились на капітана та зоолога. Дехто тихенько посміхався. Хіба ж бачив хто, щоб живим піймати кита? То ж такий звір, що важить сто тисяч кілограмів.

— Китів у морі є багато, — відповів за всіх Рультен, — біля берега вони бувають рідко...

— А я бачив блакитного кита, — додав Темар. — А чи не взяли б ви мене на ті лови?

— Блакитний кит нам не потрібний, — відказав капітан, — він дуже здоровий, ми його не подужаємо. Ще й звичайного кита ніхто в світі живого не піймав, а взяти тебе на лови — візьмемо з охотою.

СІТЬ ЗАКИНУТО

За кілька день шторм утих. «Морський кінь» вийшов з бухти в море. Він ішов на лови кита — цього найбільшого в світі звіра. Це дивний звір. Він живе у воді, але дихає повітрям, а дітей годує молоком. Ще ніхто не спромігся піймати його живим. Але це хотів зробити зоолог Офіура. Правда, капітан Муль в ту справу майже не вірив. Офіура хотів піймати кита і запровадити в якусь бухту. Потім ту бухту загородити і там залишити кита. Тоді він зміг би докладно вивчити життя цього звіра.

На «Морському коні» був Темар. Він хотів побачити, як ловитимуть кита.

Перший спосіб, який запропонував Офіура, це лови сіттю.

Незабаром у морі показався кит.

Гострозорий Темар помітив його одночасно з капітаном. Хоча капітан дивився у бінокль.

Був сонячний день. Ясно було надзвичайно. Вдалині на воді лежала руда пляма. То спав кит. Пароплав обережно наближався до нього. Наблизившись, зупинили пароплав. Тоді спустили на воду два човни. Ті човни потягли у дві сторони велику, надзвичайно міцну сіть. Тою сіттю мали обгорнути кита. Робили то тихо, обережно, але скоренько.

Незабаром усе було закінчено. Обидва човни обійшли далеко навколо кита і там скріпили дві сторони сіті. Кит був у мішку.

Човни вернулись назад, і їх підняли наверх. А кит спокійно собі спав.

Запрацювала машина на пароплаві. «Морський кінь» рушив і потягнув сіть. Всі з напруженням стежили за китом. Пароплав ішов помалу, і сіть мусила легенько облягти кита. Але ось пароплав на хвилину наче зупинився. То дав про себе знати великий вантаж за кормою... Пароплав рушив далі, і в ту саму хвилину заворушився кит. Над морем знявся стовп води. Сіть натягнулась, наче струни на скрипці. Хід пароплава став тихшим. Це було лише одну секунду. Бабахнув ніби постріл, і всі повалились з ніг. Кит ударив хвостом. Сіть лопнула, пароплав плигнув уперед, а кит глибоко пірнув і показався далеко в морі.

МРІЯ ТЕМАРА

— Перша спроба не вдалась, — говорив Офіура Темарові. — Будемо пробувати іншим способом.

Вони були на березі бухти, куди повернулись після невдалого полювання. На «Морському коні» робили невеликий ремонт та готувались до другої подорожі.

— Що цей кит, що ви ловили! — махнув рукою Темар. — Ото коли б блакитного кита піймати, що я бачив.

Хлопець мріяв про величного красуня — блакитного кита.

— Той кит дуже сильний. А головне — дуже швидкий. «Морський кінь» може йти шістнадцять кілометрів на годину, а блакитний кит — двадцять.

Так пояснив Офіура.

Темар думав, як добути швидкість більшу, ніж має той кит.

Він пригадав, що минулого літа під шторм море викинуло на берег, недалеко бухти, вельбот. То був великий дерев'яний човен з незвичайним мотором. Коли він був справний, вельбот робив двадцять п'ять кілометрів на годину.

Вирішив Темар знайти той вельбот і одремонтувати. З моторами він був знайомий, бо півроку перед тим працював із братом на моторній

шхуні.

Маленьким човником він поплив уздовж берега. Знайшов на скелях вельбот. Оглянув і вирішив, що одремонтувати можна.

Повернувся назад до бухти і зібрав товаришів: Умка, Ейпина, Тайо, Рінтерегіна, Тваля, Анкауге.

З писком і виском поплили хлопці до вельбота. Швидко ремонтували, тесали ножами, стукали молотками і співали чукотських пісень. У тих піснях нахвалялись добре одремонтувати, виплисти у море, знайти блакитного кита і гнати його доти, поки він не пристане, а тоді полонити.

Незабаром відремонтували вельбот і спустили на воду. Назвали «Погонич блакитного кита». Рультен сміявся з хлопчиків, але ті не зважали на його смішки.

НОВА ВИГАДКА

«Морський кінь» був готовий до нового рейсу. Ранком, лиш море зачервоніло на обрії, пароплав вийшов у море.

Тепер Муль і Офіура вигадали інший спосіб піймати кита. До носа пароплава прив'язали мотузок. Той мотузок був завтовшки такий, що пальцями обох рук його не обняти. На кінець мотузка прив'язали великий залізний гак і зарядили ним китобійну гармату.

Тим гаким вирішили зачепити кита за хвіст. А коли зачеплять, то потягнуть звіра за пароплавом.

Цього разу Темара на пароплаві не було. Він із своїми товаришами вельботом виїхав у море. Вельбот ішов за пароплавом. Хлопці хотіли спостерігати, як цього разу ловитимуть кита.

Легко можна було перегнати пароплав. Але Темар того не хотів, щоб не заважати мисливцям.

Хлопці уважно стежили за поверхнею моря. Дивились, чи не покажеться де кит. Тайо був за стернового, а Темар доглядав за мотором. Бух-бух, бух-бух! — голосно стукав мотор. За човном залишався виристий шлях спіненої води.

— Кит, кит! — закричав Анкауге.

Всі побачили кита, до якого наближався «Морський кінь».

Над китом час од часу здіймався стовп води. То кит випльовував із рота воду.

Тайо повернув стерно, щоб вельбот ішов просто на кита.

Пароплав підійшов зовсім близько до звіра. Було видно, як капітан Муль лагодиться коло гармати. Він націлявся китові у хвіст.

— Оце здоровий кит, — зауважив Темар, зупиняючи мотор. Він вирішив, що далі наближатись не треба.

В цей час з пароплава гримнув гарматний постріл. Кит сховався під водою.

«МОРСЬКИЙ КІНЬ» НА БУКСИРІ

Пароплав дав задній хід.

— Попав? Ні? — питали один одного хлопці на вельботі.

— Попав! — запевняв Анкауге. — Зараз потягне його за собою.

Справді, капітан Муль дуже влучно поціливі китові у хвіст. Тепер пароплав мав буксувати живого кита. Але що сталось? Хлопці так повитягували голови, що мало не попадали у воду.

Кит показався з-під води. Тонкий мотузок натягнувся — здається, ось-ось лопне. Але він був міцний і не лопався.

Замість того, щоб пароплав тягнув кита, — сталось навпаки. Кит потягнув за собою пароплав. На палубі зчинилася біганина. Повним ходом пароплав намагався йти у протилежний бік. Та годі. Кит не зважав, що пароплав упирався, і тяг його за собою.

— Хлопці! Доганяймо! — загукав Темар. Та як на зло, в моторі щось попсувалось, і він не працював.

Темар і Анкауге нахилились над мотором. А тим часом кит все далі й далі тяг за собою «Морського коня». Звір то глибоко занурювався в воду, то швидко плив по поверхні. На пароплаві усі

розгубились, бігали з місця на місце, а що робити, не знали. Кит, залишаючи за собою кривавий слід, мчав у напрямку до морського обр'ю. Очевидно, залізний гак глибоко вгруз в його тіло і зробив криваву рану. Розлючений, а може, й зляканий звір, мабуть, утікав ще сильніше, коли почував, як його щось тягне назад.

Вельбот уже набагато відстав від пароплава. Темар і Анкауге що не робили, а мотор швидко налагодити не могли. — Давайте гребти, — порадив Тваль.

Темар залишився поратися коло мотора, а решта скочили до весел.

ЗУПИНКА

— Раз-раз! Раз-раз! — кричав Анкауге, налягаючи на весла.

Його товариші не шкодували сили. Треба було наздогнати пароплав.

Хоч кит сильно тягнув, але вельбот од пароплава не відставав. А тим часом Темар, оббиваючи собі пальці, швидко лагодив мотор.

Пирх! Пирх! — нарешті запирхав мотор.

— Темаре, готово? — спитав Анкауге.

— Готово, хлопці! Сушіть весла!

І всі враз піднесли весла. А мотор скоренько застукотів: гуп, гуп, гуп, гуп, гуп, гуп, гуп... За

кормою вельбота лопасті запінили, завирували воду.

«Погонич блакитного кита» швидко наздоганяв «Морського коня». Зрівнялись з пароплавом.

— Гей, хлопчики, підійдіть ближче! — гукав капітан. Але Темар махав Тайо, щоб той не повертав. Вони перегнали пароплав. Наближались до кита.

— Ой дурні! Що ви робите? — кричав капітан.

Він боявся, що кит ударом хвоста перекине вельбот. Тоді, безперечно, хлопці потонуть.

Та ось вельбот наблизився до мотузка, яким кит тяг пароплав.

— Ріжте! — закричав Темар.

Усі вихопили ножі й кинулись до мотузка, а Темар трохи применшив хід.

Старанно запиляли півдесятка ножів. За п'ять хвилин надрізаний мотузок голосно лопнув. Кит понатужився, облишив пароплав і зник вдалині з половиною обрізаного мотузка.

«Морський кінь» і «Погонич блакитного кита» зупинились.

ПОДОРОЖ НА ВЕЛЬБОТІ

— І другий спосіб не вдався, — з жалем

скаржився зоолог Офіура.

— Не годяться ці способи, — висловив свою думку капітан, — треба щось інше вигадати.

Вирішили тим часом повертатись до бухти Ногая. «Морський кінь» одразу повернув у бухту. «Погонич блакитного кита» затримався в морі. На вельбот пересів зоолог Офіура. Він просив Темара повозити його морем. Офіура хотів назбирати з поверхні морської води малесеньких тварин, що їх багато у тому морі. Темар з охотою погодився допомогти зоологові. Решта хлопців, крім Анкауге, перейшла на пароплав.

«Погонич блакитного кита» повертався додому надвечір. Вельбот плів уздовж берега. Біля цього берега ще ніколи не були ні Темар, ні Анкауге.

В одному місці море глибоко заходило в берег. То була якась невідома бухта. Вузька щілина-протока одділяла її від моря. Величезні скелі нависли над нею. Протока була глибока. Темар хотів виміряти її глибину мотузком з камнем на кінці. Але хоч мотузок мав тридцять метрів — дна не дістав. Великий пароплав вільно міг пройти тією протокою.

Вирішили зайти в ту бухту і оглянути, чи велика вона.

Повернули. Пройшли під скелями і вийшли на гладеньку поверхню чималого озера. Вихід з бухти

був захований, і здавалось, що це справжнє озеро. Лише вода на смак була солона. Вже стало зовсім смеркати. Надходила ніч. Офіура взяв весло і сколихнув воду. Схвильована вода загорілась незчисленною кількістю блискіток.

— Це світять маленькі тварини — водяні комашки, що їх звичайним оком майже не видно, — сказав зоолог. — Цими тваринами харчуються кити-велетні.

НАПАД НА ПАРОПЛАВ

Пароплав здригався од сильних ударів. Наче велетенський молот раз у раз бив пароплав по бортах. Хто був у каютах — повискакували на палубу. Там побачили страшне видовище.

Кит накинувся на «Морського коня». Він зовсім не боявся пароплава. Наче буря, спінив воду коло нього. Могутнім хвостом ударяв пароплав по боках і ховався в воду, пірнав під пароплав і підносив його на своїй спині. То майже увесь вискакував із води, з силою вдаряючи у «Морського коня».

— Повний хід вперед! — загукав капітан.

«Морський кінь» утікав од лютого кита.

Але звір не одставав од пароплава, продовжуючи його атакувати.

Люди міцно трималися за щогли, різні

підпірки, ручки, щоб не падати, коли кит струшував пароплав.

З блискавичною швидкістю зрозумів Темар, як треба боронитись од кита. Хоч судно то занурювалось у воду, то високо злітало вгору на спині кита, він доповз до гармати.

На щастя, гармата була заряджена. Темар бачив, як капітан стріляв з тієї гармати. Тепер хлопець швиденько прицілився і вистрілив. Постріл гримнув у ту хвилину, коли майже весь кит вискочив з води. Снаряд поціливі у голову.

За дві хвилини китова туша нерухомо лежала на поверхні моря.

«Морський кінь» стояв поруч, спочиваючи од тих скажених ударів.

Офіура і Муль, дуже раді, не знали, як і дякувати кмітливому хлопцеві. А він стояв і головою похитував, оглядаючи морського велетня, якого застрелив з гармати.

ВИГАДКА ТЕМАРА

— Більше я на китів не ловець, — заявив капітан Муль, — досить з мене. Сам страху натерпівся, пароплав попсував. Неможливо піймати кита живим. От і все.

Як не вмовляв його Офіура, проте капітан мати справу з живими китами одмовлявся.

За голову взявся зоолог. Не знає, що йому робити. Підходить до Офіури Темар.

— Я придумав, як вловити живого кита. Можемо вловити не якого-небудь, а блакитного, найбільшого...

— Як? — підскочив зоолог.

— А от так: пригадуєте оту бухту, що якось увечері ми разом знайшли її?

— Пригадую.

— Отож треба загнати туди кита. Застрахати його і просто в ту протоку. Тоді висадити скелі над протокою і завалити йому вихід у море. А харчів там для нього є багато. Пригадуєте?

— Так, так, так... Ти чудово придумав, мій хлопче! Зараз порадимось з капітаном.

— А для чого нам радитись з капітаном? Він же не хоче мати діло з китами. Обійдемо без нього.

— Нам же потрібен пароплав... — Ця стара калоша? Це ж шкапа, а не пароплав. Ми нашим вельботом швидше і краще вправимось.

— Але нам ще потрібно людей.

— Небагато. Наших хлопців вистачить. Візьмемо Анкауге, Тайо та... ще хіба Ейпина.

Офіура, зрадівши, схопив Темара за плечі, почав танцювати і кричав:

— Ой і придумав! От придумав! Славний хлопець Темар!

І Темарові весело стало — сам підскакує.

Вирішили довго часу не гаяти. Покликали хлопців, захопили ракети та динаміт і виїхали в море.

ЗЛЯКАНИЙ КИТ

«Погонич блакитного кита» сьогодні виправдав свою назву.

Великий блакитний кит, завдовжки з сорок метрів, розрізав хвилі Берінгового моря. Він плів так швидко, що лише пінчастий слід залишався за ним. Ні на один крок не одставав од нього вельбот. Навпаки, він увесь час наздоганяв його.

Такого великого кита ще ніхто ніколи не бачив у цьому морі. Офіурі навіть не доводилось читати про таких.

Цього кита Темар гнав своїм «Погоничем» до бухти з вузькою протокою.

Щоб лякати кита, хлопці пускали по воді ракети. Ракети були великі. Ними стріляли з ракетного пістолета.

— Коли б була ніч, було б дуже красиво, — говорив хлопцям Офіура.

— Але ми не бачили б кита, — зауважував Анкауге, що особливо пильно стежив за блакитним утікачем.

— Темаре, піддай ходу! — загукав

Анкауге. — Кит утікає.

Темар дав повний газ. Вельбот підскакував над хвилями.

Човен знов наздоганяв кита. Хлопці кричали і гукали, сподіваючись тим залякати звіра. Галас зняли неймовірний. А кит, стривожений, заляканий, метався під берегом. Біля нього рвались і шипіли ракети. Стукав мотор. Гукали голоси.

Він вже наблизився до протоки в бухту. Але знов скочив убік. Вельбот обійшов його з другого боку.

— Жени, жени! — кричав Темар.

— Давай, давай! — перегукував його Тайо. Заклавши пальці у рот, свистав Анкауге.

Кит кинувся просто до берега. Ще кілька хвилин, і він зник між скелями, що закривали вхід до глибокої бухти.

— Швидше, швидше! — кричали хлопці, поспішаючи вельботом до протоки, щоб не випустити відтіля кита.

ВИБУХ

Анкауге з динамітними набоями дерся по скелях та камінню на гору. Темар повз за ним. З-під ніг обривались малі й великі камені. Обсипався пісок.

Лізти було високо.

Вельбот одійшов од берега. З вельбота Офіура, Тайо та Ейпин стежили за двома товаришами. Сміливо залишали ті під собою великі скелі. Та ось вони вже в тому місці, де треба закладати динамітні набої. Ножами вишкрябують ґрунт з-під скель. Роблять глибокі діри. Закладають туди набої. Проводять запальний гніт. Тоді присипають камінням. От і все готово. Востаннє оглядають і перевіряють свою роботу. Запалюють гніт.

З моря видно, як хлопці кидаються навітки. Вони біжать геть од тих скель і по протилежній стороні гори збігають униз. Під ногами у них зсувається ґрунт.

Темар плигає на великий камінь. Анкауге штовхає той камінь і собі плигає на нього. Камінь швидко сповзає вниз. Все з більшою і більшою швидкістю мчать вони з гори.

Коли це загуркотіло, наче грім заgrimів і лунко прокотився по горах. То вибухнув динаміт. Завалилась гора. Скелі і земля падали в протоку. Стовп пилу знявся над горою. В тім пилові і піску зникли Темар і Анкауге з очей товаришів. Вони злетіли з каменя. Разом з іншим дрібним камінням скотились в долину. Все затихло. Лише кілька маленьких камінчиків ще шаруділи, падаючи з гори.

Хлопці лежали нерухомо.

В морі вельбот поспішав до засипаної протоки.

Чайка, скиглячи, низько спустилась і пролетіла над Темаром і Анкауге. Жоден з них ані ворухнувся. Полярна мишка висунула голівку поміж камінням і дивилась на хлопців.

Ураз мишка сховалась, злякалась. То Темар підвів голову і став на ноги. Озирнувся і штовхнув Анкауге. Той підскочив, як на пружинах.

— Го-го-го-го! — закричали хлопці і прудко побігли до моря.

КИТ У БУХТІ

У бухті плавав кит. Це був блакитний красунь і велетень.

У цій бухті, мабуть, йому було трохи тісно. Він обійшов її навколо. Час од часу бився носом об берег. Здавалось, він шукав відсіля виходу в море.

Та вихід був завалений. Навіть вельбот ледве зміг перебратись через замілену протоку.

Хлопці протягли свій човен через ту протоку, що залишилась між бухтою та морем.

«Погонич блакитного кита» стиха рокотів своїм мотором. То була його перемога.

Двоє людей надзвичайно раділи з тієї перемоги. Це були Офіура та Темар.

— Тепер, — казав зоолог, — я напну на березі

цієї бухти намет. Буду проводити науково-дослідну роботу. Я докладно вивчу цього звіра, його життя, його звички.

— А чи не можна, — питав Темар, — приручити кита? Зробити його свійською твариною?

— Спробуємо, — сказав зоолог.

— Го-го-го! Хлопці, тоді ми станемо пастухами китів! — гукав Анкауге.

— Я б їх привчив припливати до берега, як у дзвіночок подзвоню, — пропонував Ейпин.

— Тільки тоді не дзвіночок, а дзвін такни, як гармата, доведеться ставити, — зауважив Тайо.

— А давай спробуємо йому посвистати, — подав думку Анкауге і заклав пальці у рот — Ф'ю-ю-ю-ю!

— Ф'ю-ю-ю! Ф'ю-ю-ю! — допомагали Анкауге, Темар та Ейпин.

З води висунулась голова кита. Він дивився на берег, наче прислухаючись до свисту.

— Чує! Чує! — закричали всі разом. Кит знову сховав голову у воду.

— Ну, а тепер, — звернувся до всіх Офіура, — їдьмо похвалитись нашою вдачею капітанові.

Темар першим зійшов на вельбот.

Вовки гоняться за оленями

НІЧ У ТУНДРІ

Місяць блищав, наче золотий диск. Зорі блідли од місячного сяйва. Внизу, як величезне біле покривало, простяглася північна пустиня — тундра.

— Брр... як холодно, — сказав олень. Сказав по-своєму, по-оленячому.

Б'ючи переднім копитом об землю, він розгрібав сніг. Потім товстими, наче гумовими, губами тулився до землі. Так олень добував з-під снігу мох та лишайники — свій харч.

Стадо північних оленів повільно йшло тундрою. Тут були старі олені, що мали великі гіллясті роги, були самиці з красивими телятами, хутро яких виблискувало в місячному сяйві, наче оксамит; були рухливі молоді олені — вже не телята, але ще й не дорослі.

Серед них ходив і наш олень. Найстрункіший, він мав найкраще хутро й найбільшу силу в ногах.

Попереду йшов старий самець. Молодий олень випередив його. Щоб зігрітися, він то біг підтюпцем, то бив ногами об сніг, добуваючи мох. Тишу тундри порушував лише рух оленів. Стадо було спокійне. Тільки старий олень-водій час од

часу обережно оглядався. Та нічого, крім синіх іскор місячного саява на снігу, він не бачив.

Ні він, ні хтось із інших оленів не помічав, що якісь тіні пливли за ними, обережно припадаючи до снігової рівнини.

Олені спускались у невелику долинку. І враз, несподівано, на них кинулась вовча зграя. Шаленим бігом мчали вовки до оленів. Горіли вовчі очі ненажерливою люттю, і страшно клацали зуби.

Щосили кинулися тікати олені. Та вовки були близько. Телята не встигали за старими. Самиці припиняли біг, щоб їх боронити. Із диким виттям плигали вовки на спина оленям. Зуби вривувалися у шиї тварин.

На оленя-передовика кинулось кілька вовків. Він боронився, то підіймаючи якогось вовка на роги, то б'ючи задніми ногами.

Найпрудкіший і найклятіший вовк погнався за красивим струнким оленем. Це був вовк-водій. Він водив усю вовчу зграю. Ні один олень ніколи не втікав од цього вовка. Але на цей раз його спіткала невдача. Молодий олень мчав, наче вітер.

Бачачи, що він одстає від оленя, вовк злісно клацнув зубами і повернув назад.

А там, на сніжній скатерці, у світлі місяця вовча зграя справляла кривавий бенкет.

МИСЛИВЦІ ОГОЛОШУЮТЬ ВІЙНУ

В Улалайському улусі йде засідання улусної Ради разом із мисливським активом. Улус — це район в Якутії — республіці, що займає великі простори далекої Півночі.

На порядку денному — одне питання: боротьба з вовками.

Виступали кращі пастухи оленячого колгоспу. Говорив Ельян:

— Давно ніхто стільки вовків не бачив. Де вони взялись? Мабуть, здалека прийшли. Нападають на наших оленів. Хоч як ми і наші собаки боронимо їх, а щодня кількох нестає.

Старий мисливець Тоскан сказав:

— Чинять велику шкоду нам вовки. Ловимо ми лисиць з дорогим білим та блакитним хутром. Ловимо пастками. Приходиш до пастки і лише кілька кісточок та клаптики шкури бачиш. Вовки знаходять пастку і шматують коштовного звіра. Полюємо ми на дикого оленя. Потрібні нам його м'ясо, шкура й роги. Але вовки ще більше, ніж ми, полюють. Знищують цілі стада.

Вирішила улусна Рада посилити боротьбу з вовками: збільшити число пасток, розкидати отруйне м'ясо. Стріляти їх, де тільки можна, і кожному мисливцеві за вбитого вовка давати нагороду.

Великими зграями ходять вовки далеко по

тундрі і звідти забігають ближче до осель та нищать свійських оленів.

І туди, далеко в тундру, треба йти полювати на вовків.

Став перед Радою мисливець Тюбеляй. Молодий це був мисливець і дуже завзятий. Із списом на ведмедя ходив, з мотузком на вовка кидався.

— Піду я далеко в тундру, — сказав Тюбеляй, — і обіцяю не повертатися, поки не знищу сто вовків.

— Молодець ти в нас, Тюбеляй, — похвалив його голова улусної Ради.

— І я піду з Тюбеляєм, — обізвався старий Тоскан, — я теж обіцяю знищити сто вовків.

Усі вітали Тоскана. Знали, що цей старий чоловік дуже розумний. Найкращі пастки вигадував він на різного звіра.

— А хто з нами третій? — звернувся до гурту мисливців Тюбеляй.

— Досить вас двох, — зауважив пастух Ельян. — Може, там на вас і вовків не вистачить. Вони всі тут.

— Помиляєшся, — заперечив Ельянові Тоскан. — Тут багато мисливців — увесь улус. А там — вовче гніздо. Коли ви на вовків тут натиснете, вони звідси туди втікатимуть.

— Коли мене приймете, то я буду третій, —

сказав дзвінким голосом Тосканів небіж Оротук. Йому було тільки п'ятнадцять років, але всі в улусі його знали як доброго стрільця. І мисливці прийняли хлопця до своєї бригади.

САМОТНІЙ ОЛЕНЬ

Двоє мисливців бігли на лижах поруч нарт, запряжених дев'ятьма собаками. На нартах сидів третій мисливець Оротук.

Другий день вони йшли тундрою на північ. Оротук поганяв собак. Він узяв з собою довгу палицю — хорей, що нею звичайно поганяють оленів. І хоч старші мисливці сміялися з нього, він запевняв, що привчить собак до хорей.

Коли вони об'їздили горбок, під яким росли невеликі кущики, собаки захвилювалися. Оротук і Тюбеляй схопились за рушниці. Між кущиками з'явилась гнучка шия. оксамитове хутро і невеликі віти рогів молодого оленя. Красивий, наче намальований або, швидше, вирізьблений, він стояв непорушно тільки одну секунду. Тюбеляй вистрілив. Та в той момент, коли мисливець натиснув курок, олень нахилив голову. Куля пішла далеко в тундру, щоб там заритись у сніг. І, наче та куля, зірвався олень. Тільки сніг пилом бризнув з-під його копит.

Вискнули собаки, підхопивши нарти,

рвонулися доганяти оленя. Оротук ледве вдержався, щоб не злетіти з нарт. Зачовгали своїми лижами Тюбеляй і Госкан і побігли щосили.

Але де було їм угнатись за цим оленем. За десять хвилин він зник з їхніх очей. Проте собаки ще довго бігли його слідом.

Оротук, прив'язавши до хорея ремінну петлю, закинув її на голову передньому собаці. Тільки так він спинив їх, бо крики не помогли. Незабаром надбігли старші мисливці.

— Оротук, чому ти не стріляв? — спитав Госкан.

— Мені було його шкода. Я вперше бачив такого красивого оленя. Це оксамитовий олень.

— Поганий з тебе мисливець.

— Ні, дядьку, не поганий. Але я хотів би краще бачити його живим у своєму табуні, ніж мертвим біля моїх ніг.

— Лови вітра в полі, а оленя в тундрі. Знайти його — важко. Впіймати його — ще важче. Приручити його — майже неможливо.

— Неможливого не буває, — вперто стояв на своєму Оротук. — Я хочу мати його серед наших колгоспних оленів.

Суперечку небожа з дядьком перебив Тюбеляй.

— Пропоную, — сказав він, — зупинитись тут. Поставимо намет. Недалеко є кущі, ми

матимемо паливо.

Мисливці погодилися. Оротук випріг з нарт собак. Тоскан і Тюбеляй втоптали сніг і почали напинати намет.

Оротук радів, що вони зупинились тут. Він сподівався ще раз побачити оксамитового оленя.

Другого дня їм удалося вбити старого оленя з поламаними рогами. Взявши тільки серце, печінку та лопатку собі на їжу, вони решту залишили на місці полювання. Гадали, що мертвий олень приманить вовків, і вони попадуться в пастку. Навколо поставили дев'ять вовчих пасток, кожен — по три.

ЧИЯ НОГА?

Минуло два дні, відколи серед пустинної тундри став мисливський намет. Полювали по черзі. Старому Тосканові пощастило. Він кілька разів бачив вовків і вбив їх сімнадцять. Тюбеляй, якось помітивши зграю, пішов їй назустріч. Вовки кинулись на нього, але мало вчинили шкоди. Лише вовк-водій укусив його. І тільки цей вовк утік.

Оротук бачив тільки двох вовків. Правда, убив обох, бо рушниця в його руках стріляла не хиблячи.

Якось надумали мисливці піти оглянути вовчі пастки. Запрягли собак і, не беручи з собою нічого, крім рушниць та ножів, сіли в нарти.

Дужі собаки легко і швидко подалися в дорогу.

На місці вбитого оленя вони побачили тільки кістки. Вовки та лисиці — про це свідчили численні сліди — згризли все, що тільки подужали їхні гострі зуби.

Мисливці по черзі оглядали пастки.

Перші три належали Тюбеляєві. В кожній пастці знайшли мертвого вовка. Їх пообгризали лисиці. Тюбеляй почав здирати шкури та одрізувати язики. Язики він оддавав собакам. Тоскан біля своєї пастки робив те саме, що Тюбеляй, бо й туди попали три вовки.

Тільки Оротук ходив без діла. Йому знов не щастило. В дві його пастки замість вовків попали лисиці, але хтось їх об'їв. У третій пастці він знайшов лише шматок вовчої ноги — нижче коліна. Вовк попався у пастку однією ногою. Що було далі з тим вовком — невідомо. Може, якісь звірі з'їли його, може, — і це ймовірніше, — вовк сам собі відгриз ногу. Бувають такі клятві вовки.

Так пояснював Тоскан своєму небожеві. Хлопець ходив у розпачі. Від таких пояснень хижаків у тундрі не меншало.

— Нічого, — підбадьорював його Тюбеляй, — цей вовк все одно вже десь здох. Ми зарахуємо його тобі у здобич.

Пастки перевезли на інше місце, заправили їх

принадою і повернулись до свого намету.

Вирішили, щоб наступного дня кожному вийти на полювання окремо. Кожен візьме з собою по три собаки.

Шляхи намітили так, щоб оточити звірину на великій площині.

ТОСКАН ІДЕ СЛІДАМИ

Старий Тоскан човгав лижами, не поспішаючи. Йти йому було легко. Теплий хутряний одяг грів, не обтяжуючи його. У торбі за плечима лежали шматок оленього м'яса та кілька сухарів.

Скоро зник намет, і він опинився в тундрі сам — лише з своїми собаками.

Незабаром вони нанюхали слід. Тоскан наблизився до них. Слід здався йому знайомим.

Це був слід оксамитового оленя, того самого, що так сподобався Оротукові. З сліду Тоскан пізнав, що олень пробіг недавно і дуже швидко.

«Значить, скоро зупиниться, — подумав мисливець. — Ану, спробую догнати». І, супроводжуваний собаками, він швидко подався на захід.

Тоскан не помилився. Дедалі слід оленя ставав свіжіший.

За півтори години слід повернув на північ.

«Наче він знає мій маршрут», — усміхнувся сам до себе мисливець.

Тепер кожен мить він міг сподіватися побачити оленя. Тоскан напружував свій зір і придивлявся до кожної цяточки попереду.

Собаки йшли разом з ним, не забігаючи далеко.

Але що таке? Тут зовсім недавно був олень. Тут він копитами розбивав сніг, добуваючи мох. Потім, видно, він чогось злякався і, мабуть, прожогом кинувся навітки, взявши напрям на схід.

«Досить, — подумав Тоскан, — я втомився його переслідувати. Олень повернув назад, мені ж повертати ще рано. Мабуть, він вибіжить на Оротука».

Зробивши такий висновок, мисливець продовжував путь на північ. Він шкодував, що згаяв час, а втім, це не перешкодило йому пообідати олениною. М'ясо замерзло, і він стругав його ножем, наче дерево.

Незабаром собаки знов почули звіра. Тоскан зійшов на горбок і побачив у долині зграю вовків. Більшість з них лежала. Вони, мабуть, відпочивали або спали після вдалого полювання.

Собаки, побачивши багато вовків, оступились і підібгали хвости.

Тоскан зняв рушницю і ліг на сніг, поклавши біля себе усі патрони.

ОРОТУК ПОСПІШАЄ НА ПІВНІЧ

Місцевість, якою йшов Оротук, була надзвичайно рівна. Тільки де-не-де траплялися малесенькі горбики. Він не бачив жодного кущика. Літом тут стояло болото. Коли б не мороз, що зцементував поверхню цього болота, то тут би не пройти. Літом сюди не одважувались іти навіть найкращі мисливці. Тепер це було цілком безпечно. Сніг вкривав болото й невеликі озерця. Навколо простяглась рівна долина.

Оротук бачив чимало різних слідів. За слідом полярної миші йшов слід лисиці. Слідами оленячого стада пройшли вовки. Але це було два-три дні тому.

Вдалині, може, за п'ятсот кроків, показався білий північний лис. Він був недосяжний для рушниці звичайного мисливця. Але тут рушниця була в руках Оротука. Він підніс рушницю, і в той самий момент гримнув постріл. Лис залишився лежати на снігу.

Зідравши зі звіра шкуру, Оротук подався далі на північ.

Йому хотілося зустріти хоча б одного вовка, але, крім старого сліду, ніщо не говорило про можливу їх близькість.

Замість вовка, вдалині він помітив оленя.

Олень був дуже далеко і, чимось сполоханий, швидко зник на заході.

Оротук навіть не став його переслідувати. Все ж, гадаючи, що оленя могли сполохати вовки, Оротук зійшов на його слід, щоб перетнути шлях хижакам, коли б вони появились. Він ішов уже довго і втомився. Але вважав, що відпочивати ще рано.

Незабаром увагу його привернули чотири крапки на обрії. Ці крапки нагадували те, що він шукав. Не інакше, як на нього ішли вовки. Зрадивши, Оротук прискорив ходу. Згодом одна з крапок стала людиною, а інші три — собаками. То був Тоскан.

Дядько і небіж зустрілись. Тоскан розповів про своє полювання: він убив сім вовків.

— А я йшов слідом оленя, — промовив Оротук. — Гадав, що його сполохали вовки.

— Ні, то я його сполохав. А ти той оленьчий слід пізнав?

— Ні.

— Гай, гай... Придивляйся краще до слідів, небоже. То ж слід оксамитового оленя!

ТЮБЕЛЯЙ ПОВЕРТАЄТЬСЯ

Тюбеляєві собаки волокли за собою по снігу вовчі шкури. Мисливцеві вдалося вбити трьох

вовків. Щоб собакам було не важко, він кожну обв'язав одним кінцем, а до другого поприв'язував шкури. Лише коли-не-коли він позирав на собак, щоб вони часом не порвали його мисливської здобичі.

Сутеніло. Тюбеляй поспішав: до мисливського намету треба йти ще години з півтори. Лише дуже цінна здобич тепер могла привабити його. Все ж одного разу він зупинився: просто на нього біг олень.

Олень теж вчасно помітив мисливця і повернув назад. Тюбеляй вистрілив і не поцілів: було дуже далеко.

Собаки виснули й кинулися за звіром. Вовчі шкури заважали їм бігти, і прудкий олень зникав удалині.

Коли Тюбеляй підійшов до оленячого сліду, він так само, як і старий Тоскан, пізнав його.

— Шкода, шкода, — голосно сказав сам до себе мисливець.

Гукнувши собак, Тюбеляй швидше зачовгав лижами. Уже зовсім смеркало, коли він підійшов до намету. Оротук і Тоскан повернулися раніше і розмовляли з гостем — пастухом Ельяном.

— Ну, розповідайте про свої успіхи, — звернувся до мисливців оленячий пастух.

— А що ти нам скажеш? — І собі спитав Тоскан.

Пастух розповів:

— Просили мене товариші порадувати вас доброю звісткою: вовків таки поменшало. Знищили ми їх чимало. Але, — Ельян зітхнув, — з'явився у нашій місцевості триногий вовк і чинить велику шкоду. Щоночі нападає він на свійських оленів. Щодня він нищить звіра у наших пастках. Багато хто бачив його, але нікому не пощастило його вбити. Є ухвала улусної Ради — видати тому, хто вб'є цього вовка, нагороду, таку саму, як за сто звичайних вовків.

Мисливці мовчки вислухали пастуха. Тільки Оротук тихо сказав Тюбеляєві:

— А у мене на одного вовка поменшало. Це ж, безперечно, той, що залишив ногу у моїй пастці.

— Ну що ж, постріляли вже багато їх. Вб'ємо і цього триногого, — запевнив пастуха Тоскан. Потім Тюбеляй розповів про свою зустріч з оксамитовим оленем. Слухаючи те оповідання, Оротук розхвилювався.

«Значить, той олень десь близько», — думав він.

ЗУСТРІЧ РОДИЧІВ

У різних напрямках ішли вовк і олень. Над тундрою стояла місячна ніч. Коли місяць ховався за пошматовані хмари, здавалось, що тундра

загорталась у волохату темряву. І вовк і олень були самітні. Олень єдиний врятувався з стада, яке винищила вовча зграя. Вовк одбився від зграї, ускочивши в пастку. Він врятувався, одгризши собі ногу. Та тим часом мисливці розігнали його зграю.

І от вовк шкандибав на трьох ногах, поволі посуваючись на північ.

Олень біг на південь.

Вони розминулись недалеко один від одного, не зустрівшись.

Коли олень ставив копито на землю, то чувся звук, наче в копиті тріщала якась кісточка. Так, потріскуючи копитами, оксамитовий олень наближався до великого табуна свійських оленів. Той табун доглядав Ельян із своїм помічником та десятком собак. Доглядали вони пильно, але не помітили, як троє оленів дуже далеко одійшли од табуна. Вони пройшли через пасмо горбів і знайшли багато паші під снігом. Там і залишились на ніч.

Їх і почув оксамитовий олень, потягнувши носом повітря. Хоча запах був і не зовсім звичайний, але це, безперечно, були олені. Дикий олень обережно наближався до них.

Один із свійських оленів повернувся до нього. Оксамитовий олень здригнувся. Був один момент, коли він хотів кинутись навіть навітки, проте олень не виявив до нього ворожості, і він зостався. Вони

дивились один одному у вічі. Інші два перестали жувати і собі підвели голови. За хвилину два олені, — один свійський, другий дикий, — терлись шиями один об одного. Так відбулося перше знайомство. Потім усі вчотирьох вирішили спочивати. Один олень підгорнув ноги і ліг. Троє, в тому числі і оксамитовий, продовжували навстоячки жувати жуйку.

Місяць вплив з-за хмари, наче човен з-за острова, і залив своїм сяйвом тундру.

Все здавалось нерухомим у тому сяйві. Але так тільки здавалось. Враз оксамитовий олень насторожився. Він високо підвів голову, прислухався, нюхнув повітря і стрибнув убік з усієї сили. Свійські олені теж кинулись навтіки.

ВОВЧИЙ ГІН

Сполохали оленів вовки. Один свійський олень став їхньою жертвою. Двоє інших зникли в напрямі, де пасся табун Ельяна.

Решта вовків кинулась навздогін за оксамитовим оленем. То був шалений гін.

Високо підвівши голову, широко роздуваючи ніздрі, він щосили викидав уперед ноги.

З-під задніх копит бризками розлітався сніговий пил. Місячні бліки на кінчиках рогів витягалися в повітрі золотою ниткою, як слід від

кинутої жаринки у темряві.

Четверо дужих вовків переслідувало оленя. Шістнадцять вовчих ніг здавались тисячею, коли б дивитись на них збоку, — так швидко бігли вони.

Розлютовані й розохочені лихі звірі забули про все. Вони переганяли один одного. Запах оленя бив їм у ніс і перехоплював дух. Очі у вовків люто горіли, впиваючись в оленя. Роти у них були порозкривані, і гострі зуби блищали в місячному сяйві.

Відстань між вовками і оленем, що спочатку була чимала, почала зменшуватись.

Вовки наздоганяли оленя.

Вовк, що біг попереду, упивався пахощами живого м'яса. Він, мабуть, уже відчував у своїй розгаряченій пащеці теплу оленьчу кров. Дико виснув цей вовк і стрибнув так, що між ним і оленем залишилось не більше як два метри. Тільки задні копита оленьчі не дозволяли йому вчепитися в свою жертву. Вони щосекунди злітали високо вгору, і вовк знав, що коли б він потрапив під них, то вже не підвівся б ніколи. Щоб схопити оленя, треба зрівнятися із ним, плигнути йому на спину, вп'ястися зубами в шию. Чотири вовки наздоганяли оленя. Але сталося те, чого жоден вовк не сподівався. Затримавшись тільки на десяту частку секунди, оксамитовий олень з такою силою хвицнув копитами переднього вовка, що той без духу

одлетів геть. Олень удесятерив швидкість свого бігу і скоро почав віддалятися од решти вовків. А ті, зупинившись, кинулися шматувати свого мертвого товариша.

Олень біг далі. А потім, радісно зітхнувши, пішов поміж горбами.

Враз, несподівано, щось важке впало йому на спину. То плигнув триногий вовк.

НІЧ ПЕРЕМОГИ

«Ніч яка місячна», — думав Оротук, лежачи в наметі.

Йому не спалось. Одна думка перебивала іншу. Він непокоївся своїми мисливськими невдачами. Напередодні Тоскан убив дев'яносто сьомого вовка. Тюбеляй нараховував вісімдесят шість вовчих шкур. А Оротук мав тільки тридцять вісім.

Нерадісні були думки Оротука. Та ось він почув десь далеко вовче виття. Він схопився, узяв рушницю і вийшов. Його старші товариші спали.

«Коли б мені побачити цих вовків, — думав Оротук. — Адже ще жодного вовка, якого я бачив, не минала куля. Тільки, на жаль, я мало їх бачу». Він пройшов повз нарти і, не кличучи за собою собак, попростував до кущів. Ішов, прислухаючись до вовчого виття. Часом воно затихало, потім

чулося знову. Це було десь дуже далеко. «То, мабуть, вовки виють на місяць, — думав Оротук. — Чи прийдуть вони сюди?»

Він наближався до кущів. І враз із-за них прожогом вискочило якесь страховище. Так зразу видалось мисливцеві. Наступної хвилини він зрозумів: то був олень, верхи на ньому сидів вовк і гриз оленеві шию.

З неймовірною швидкістю Оротук підніс рушницю.

Собаки, почувши постріл, посхоплювались і загавкали. Цей галас збудив Тюбеляя і Тоскана. Обидва вискочили з намету. Недалеко побачили велику тварину, розпластану на снігу, а біля неї схилого Оротука.

Вони підійшли до нього. На снігу лежав оксамитовий олень. Під ним сніг набрякав кров'ю. На олені був вовк. Він і мертвий не випускав шию оленя. Оротук ножем розімкнув йому зуби.

Олень важко дихав. Красиві очі злякано дивились на людей. Оротука обгорнув великий жаль.

— Це оксамитовий олень. Він, мабуть, зараз помре.

Тоскан мовчки почав оглядати оленя. Оротук і Тюбеляй стежили за ним.

Та ось Тоскан закінчив свою справу і підвів галову.

— Оротук, — сказав він, — спутай добрими мотузками ноги своєму оленеві. Його рана не страшна. Цю рану скоро залікує Ельян. Олень упав, бо пристав од довгого бігу.

Радістю засяяло обличчя Оротукове. Йому здавалось, що навіть собаки, плигаючи і лащачись, відчули ту радість. Але ще більша радість охопила його, коли почув слова Тюбеляя:

— А де ж четверта нога цього вовка? Це ж триногий вовк... Той самий, що цінується, як сто вовків.

Дядько обняв небожа.

— Оротук, — сказав він, — це ніч твоєї перемоги.

1933

Волохан

ТИКО І ВОЛОХАН

Вони познайомилися, коли одному було три роки, а другому три місяці.

Три роки було маленькому Тико.

Він жив із своєю мамою і старшим братом на березі холодного моря.

Маму його звали Панай, а брата — Умк.

Навколо їхньої хатини розляглася тундра. В тундрі не ростуть дерева. Там лише мох, болото та каміння. В тундрі дуже мало людей.

Одного дня до берега підійшов пароплав. Люди з пароплава привезли на берег великі бочки, залишили їх тут і повернулись назад. Пароплав рушив далі і зник вдалині.

Маленький Тико прийшов подивитись на ті бочки. Ніхто не бачив, як він туди пішов.

Умк саме тоді лагодив сани.

Коли чує Умк — хтось дзявкає біля нього: дзяв-дзяв! дзяв-дзяв! Дивиться — аж то маленьке цуценя, якому не більше як три місяці.

— Цюця... — каже Умк. — Волохатий який, — гладить його.

Досі він цього цуценяти не бачив. Мабуть, люди з пароплава привезли його на берег і забули.

Поведінка цуценяти була чудна. Воно то ухопить Умка за ногу, то потягне, відбіжить, загавкає і замотає головою, наче запрошує кудись. Умк зрозумів, — цуценя кличе його за собою. Він пішов за ним. Цуценя біжить, а Умк за ним. Побігло цуценя на берег. Прибіг туди й Умк. Дивиться цуценя на бочку, гавкає, а бочка догори дном стоїть. Прислухається Умк — у бочці щось гуде. Підняв він ту бочку, а з-під неї Тико заплаканий визирає. Хлопчик підліз під ту бочку, а вона його й

накрила. Налякався бідолашний. Міг би загинути. Цуценя його врятувало.

Того песика дуже полюбив Тико. Песик теж полюбив хлопчика. Песик був волохатий, і прозвали його Волохан.

ХВИЛЯ-НАПАСНИЦЯ

Минув рік, як вони познайомилися та потоваришували. Ніколи Тико не ходив гуляти без Волохана.

Волохан ріс швидко, і тепер це був молодий дужий собака.

Якось Тико разом з Умком пішли до моря. Волохан біг попереду.

Вітру на морі не було, проте клетотів сильний прибій. Висока хвиля підіймалася на поверхні моря, котилась до берега, тут розсипалась і далеко заливала узбережжя. Хвиля котила багато камінців і піску. Вона то викидала їх на берег, то тягла знов у море.

Умк і Тико кидали камінці — пробували, хто далі кине.

Дорослий Умк, звичайно, кидав далі.

Тико вибруднив руки і хотів їх помити, присівши біля води. В цей час набігла хвиля. Від удару Тико впав, хвиля відкотилася від берега і забрала хлопця з собою. Умк не бачив цього, бо

стояв спиною до моря. Повернувшись на голосне гавкання Волохана, він побачив спочатку Тико, якого хвилю несло від берега, а далі й Волохана, що кинувсь услід за ним у море. Хлопчик незабаром зник під водою. Волохан теж.

Умк кинувся, щоб рятувати брата, але не встиг добігти до берега, як побачив Волохана, що випірнув з-під води. В зубах він держав Тико. Перемагаючи прибійну хвилю, собака наближався до берега. Хвиля кидала його разом із Тико на пісок, а потім хапала і несла назад у море. Умк поспішив їм на допомогу і витягнув обох на берег. З радісним гавканням плигав Волохан навколо нерухомого Тико.

ВОЛОХАН СМІЛИВИЙ І ПРУДКИЙ

Літо минуло. Випав сніг, пухкий і білий. Почалась холодна зима. А зима в тім краю, де жив Тико, тягнеться довше, ніж весна, літо та осінь разом. То холодний край.

Як почалась зима, Умк зробив меншому братові малі нарти. Це такі саночки, що в них запрягають собак. Собаки возять на тих нартах людей і всякий вантаж.

Тико запряг Волохана в свої нарти. Волохан швидко побіг, тягнучи за собою нарти.

На нартах сидів Тико. Приємно й хороше було

кататись. Кілька разів Волохан оббіг кругом хати.

Тико захотілось поїхати далі, і він закричав:
— Волохане! Волохане! Біжи в тундру!

Волохан повернув від хати. Скоро він вивіз Тико на високий горбок у тундрі.

А з другого боку горба лежав на снігу білий ведмідь. Побачивши хлопця і собаку, він схопився на ноги і кинувся до них.

— Волохане! — загукав Тико. — Тікай!
Ай-ай!

Мов вихор, зірвався Волохан. Нарти помчали назад. Швидко біг ведмідь, та не догнати йому Волохана. Раптом нарти набігли на камінь і так підскочили, що Тико не втримався і впав на сніг. Широкими стрибками ведмідь наближався до хлопчика. Волохан, помітивши, що його Тико зостався в снігу, круто завернув назад. Відважний собака кинувся на ведмедя ззаду і схопив його за задні ноги. Ведмідь гаркнув і повернувся до нього. Волохан відскочив і теж люто загавкав. Так він робив кілька разів: плигне, вхопить ведмедя за хвіст і знов відскакує. Даремно розлючений звір намагався схопити собаку. Тим часом Тико, скільки мав сили в ноженятах, мчав додому. Задихався, упрів, а таки втік від ведмедя. Прибіг додому й розказав про все Умкові. Умк схопив рушницю й побіг туди, де ведмідь ганявся за Волоханом.

Умк застрелив ведмедя.

ВОЛОХАН СПОВІЩАЄ МИСЛИВЦІВ

Літом на берег, де жив Тико, приїхала бригада мисливців. То були Умкові товариші. Разом із Умком вони взялися полювати на білух.

Білуха — це великий звір, що живе в морі. Вона схожа на кита, тільки менша. Важить білуха дуже багато — стільки, скільки слон. Жир білухи дуже цінний.

Мисливці вирішили поставити сітку у великій бухті. Коли табун білух іде коло берега, то неодмінно заходить у кожен бухту. Зустрівши сітку, білухи легко могли б її розірвати, але не догадуються цього зробити. Вони починають шукати іншого виходу, і тоді мисливці їх стріляють.

Товариші Умка по черзі вартували біля сітки. Але якось трапилось так, що ніхто не залишився на морі. Усі були в хаті: Панай спекла дуже смачну печеню з ведмежого м'яса, і мисливці охоче ласували.

Раптом чують — надворі голосно загавкав Волохан, немов викликав їх з приміщення.

Вискочив Тико, а за ним Умк. Бачать, Волохан аж заливається і все поривається до бухти.

— Там звір якийсь, — каже Умк.

Мисливці схопили рушниці й побігли до бухти.

Підбігають, а бухта наче пінястими хвилями збілена. Та то не хвилі. Великі білі звірі раз у раз з води вискакують. Табун білух зайшов у бухту.

Затріщали постріли. Мисливці стріляли білух. А вздовж берега сюди й туди бігав Волохан і вищав з задоволення.

ВОЛОХАН НЕ ЛЮБИТЬ ЛИХИХ ЛЮДЕЙ

Махаючи довгим хореем, мисливець Ган гнав оленів. Хорей — це така довга палиця, що нею поганяють оленів.

Ган їхав до Умка, щоб забрати шкури білух. Ган був лиха людина. Він не жалів своїх оленів. Він їх нещадно бив. Надто сердитий він був на одного оленя. Той олень посковзнувся, розбив собі ногу і тепер не міг добре бігти.

Це дратувало Гана. Він вважав, що олень це зробив умисне, щоб гірше його везти. Зупинившись біля Панаєвої хати, Ган порозпрягав оленів, пустив їх пасти, а оленеві з розбитою ногою попутав ноги, щоб він не міг бігти. Після цього взяв хорей і почав його сильно бити. Бідна тварина аж стогнала, і сльози котились їй з очей. Та Ган на це не зважав. Він бив і бив оленя. Двадцять разів ударив він і замахнувся двадцять перший раз, та не вдарив. Не вдарив, бо сам упав на землю: Волохан плигнув на нього і звалив його. Очі у Волохана налилися

ЛЮТИМ ВОГНЕМ.

— Ах, ти ж! — крикнув Ган і хотів підвестись, щоб ударити хореєм собаку.

Та Волохан лише грізно загарчав і клацнув зубами.

Ган злякався і почав кричати:

— Рятуйте! Рятуйте!

Прибігли Тико, Умк і Панай.

Вони побачили, як Волохан взяв у зуби хорей і подався геть. Відніс хорей і кинув. А тоді повернувся назад. Ган уже скочив на ноги і крикнув Умкові:

— У вас звірі, а не собаки!

Волохан підійшов до Гана і грізно загарчав. Той враз стих і сховався за Панай. Пес підійшов до побитого оленя і ніжно його лизнув.

ВОДІЙ

Минуло кілька років. Тико став міцним хлопцем. На підборідді в Умка виросла борода. Ще більше постаріла Панай. Тепер Тико мав своїх сім собак і допомагав Умкові полювати.

Серед тих собак вирізнявся своїм зростом великий Волохан. У запряжці він вів за собою інших собак, бо був найсильніший і краще за інших умів вибирати шлях через тундру.

Стояв ясний морозний ранок. Зорі поблідли.

Умк, Панай і Тико сподівались побачити сонце над обрієм: вже давно вони його не бачили, бо в тій місцевості, де вони жили, сонце взимку ховалося на цілий місяць.

— Тико, — сказав Умк, — запряжи собак та поїдь оглянь пастки на лисиць, а я загляну до Кам'яного горба.

— Добре, — відповів Тико. Він запряг собак і поїхав.

Ті пастки Умк порозставляв вздовж берега далеко одну від одної. Кожні три-чотири дні хтось із братів їздив оглядати їх.

Цього разу Тико у першій же пастці знайшов лиса. Це був білий полярний лис. Звуть його песцем. Хутро його дуже легке, м'яке і тепле. З того хутра шиють коміри, шапки, шуби.

Песець був уже мертвий, Тико кинув його на нарти і поїхав далі до інших пасток.

ПУРГА

З моря подув вітер. У тундрі закуріло сніжком. Вітер був не сильний, і Тико не турбувався. «Поїду, — думав він, — ще до Кам'яних горбів. Там зустріну Умка. А вже потім разом повернемо додому».

В його нартах лежали дві білі лисиці. Він гукнув на собак і наказав Волоханові повертати до

Кам'яних горбів.

Кам'яні горби були далеко від моря. Там громадилися величезні скелі, серед яких любили ховатись лисиці. В тих скелях і поставив свої пастки Умк.

Тико був уже на півдорозі до Кам'яних горбів, коли раптом вітер подужчав, піднявши сніговий туман. Він збив з шляху собак.

«Пурга», — з тривогою подумав Тико.

Навколо потемнішало.

Собаки пішли повільніше.

Було чути лише виття вітру. Хуртовина сліпила очі.

Хлопець не знав, що робити. Він не взяв з собою ні харчів, ні хутряного мішка, в якому можна переждати пургу, що могла затягтися на кілька день. Про те, щоб дістатися додому, не можна було й думати.

Вітер бив йому снігом у очі так, що не видно було навіть собак.

— Що ж робити? — спитав себе Тико і відповіді не знаходив.

А вітер скаженів, кружляв сніжними вихорами, засипав тундру...

Все повільніше йшли собаки... Нарти стали.

ДЕ УМК?

Собаки далі не йшли. Стривожений Тико зліз із нарт. Підійшов до собак. В коліна йому ткнув морду Волохан.

— Собачко моя, — сказав Тико і погладив рукою собаку. — Що будемо робити?

Волохан стиха загарчав.

Тико знов сів на нарти і гукнув:

— Волохане, рушай! Гайда! Гайда! А то снігом замете!

Волохан струснув кількох ледачих собак, що вже встигли лягти на сніг. Вони підвелись, і тоді всі собаки рушили туди, куди повів їх Волохан.

Тико ліг на нарти. Він поклався на собак. Хто знає, куди вони його завезуть. Може, зайдуть далеко в тундру, і тоді довго доведеться шукати домівки, а може, вийдуть на закрижаніле море. Вітер зламає кригу і понесе Тико в незнану далечінь. А може, довго кружлятимуть на одному місці, поки не пристануть... Тоді ляжуть у сніг і лежатимуть нерухомо, і вітер занеситиме їх снігом. Так можна й замерзнути.

Сніг танув на обличчі. Обмерзали брови. Собаки йшли і йшли.

Тико дрімав, лежачи на нартах.

Під ним лежали мертві лисиці, м'яким хутром гріючи йому руки.

Вітер не вщухав ані на хвилину. Собаки йшли поволі. Нарешті, стали.